

Sygn. akt I C 512/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Hanna Świderska

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Leszczyńska

po rozpoznaniu 27 lutego 2020 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 6.010 zł (sześć tysięcy dziesięć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 5760 zł (pięć tysięcy siedemset sześćdziesiąt złotych) od 29 marca 2018 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od 6 października 2019 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 1.49,75 zł (jeden tysiąc czterdzieści dziewięć złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać od powoda T. K. z zasądzonych roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 477,66 zł (czteryście siedemdziesiąt siedem złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa,
5. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 583,81 zł (pięćset osiemdziesiąt trzy złote i osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 512/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 sierpnia 2018 roku T. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na swoją rzecz kwot:

1. 5.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 29 marca 2018 do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu,
2. 5.760 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 29 marca 2018 do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego

3. 250 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia powództwa - tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy;

oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy za szkodę powstałą w związku ze szkodą komunikacyjną z 17 stycznia 2018 roku, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki M. (...), nr rej. (...). Z uwagi na uszkodzenia pojazdu doznane podczas kolizji powód zmuszony był naprawić pojazd, a także wynająć pojazd zastępczy na czas pozostawania samochodu niezdolnym do jazdy. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 31.286,27 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu. W jego ocenie kwota wypłacona przez ubezpieczyciela jest rażąco zaniżona. Wedle wyceny sporządzonej przez prywatnego rzeczoznawcę na zlecenie powoda, rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosił 40.446,22 zł, ubezpieczyciel natomiast bezzasadnie obniżył koszt naprawy poprzez zastosowanie nieoryginalnych części zamiennych. Powód ponadto wydatkował na najem pojazdu zastępczego 8.480 zł, z czego pozwany zwrócił mu jedynie 2.720 zł. W przedmiotowym postępowaniu powód dochodzi także kwoty 250 zł tytułem zwrotu kosztów zlecenia wyceny pojazdu.

/pozew k. 2-6/

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował żądania powoda w całości. W pierwszej kolejności wskazał, że złożona przez niego kalkulacja szkody jest zawyżona, a wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota w całości zaspokaja roszczenie powoda. Kosztorys przedstawiony przez powoda zakładał użycie podczas naprawy części nowych i oryginalnych, co bezzasadnie podwyższy wartość pojazdu i polepszy jego stan techniczny w stosunku do stanu sprzed szkody. Podawany przez powoda czas najmu pojazdu także został bezzasadnie zawyżony, poszkodowany miał możliwość przeprowadzenia wcześniejszej naprawy pojazdu i skrócenia okresu najmu.

/odpowiedź na pozew k. 42-49/

Do zakończenia sprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

17 stycznia 2018 roku w Ł., na skrzyżowaniu ulic (...) doszło do wypadku drogowego, w którym został uszkodzony pojazd marki M. (...), nr rej (...), należący do T. K.. /bezsporne/

Nie była to pierwsza kolizja z udziałem przedmiotowego pojazdu, od 2012 roku był to jego dziesiąty wypadek. Powód nabył pojazd w kwietniu 2016 roku, od tego czasu brał udział w łącznie trzech kolizjach. /zapytanie o szkody k. 55, dokumentacja (...) k. 56-61, dokumentacja k. 68-89/

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. /bezsporne/

Z uwagi na uszkodzenia pojazdu nie nadawał się on do dalszej jazdy, z tego też powodu dowód rejestracyjny pojazdu został zabrany przez Policję. Powód zmuszony był do wynajęcia pojazdu zastępczego. /przesłuchanie powoda k. 206/

18 stycznia 2018 roku T. K. wynajął od E. K. pojazd zastępczy marki N. (...), w stawce 160 zł za dzień najmu. Powód wynajmował pojazd do 12 marca 2018 roku. Całkowity koszt najmu wyniósł 8.480 zł. /umowa k. 22, protokół k. 23, potwierdzenie przelewu k. 26/

Tego samego dnia powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi. Oględziny pojazdu odbyły się 22 stycznia 2018 roku. / bezsporne/

Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego o przesłanie kosztorysu szkody – dzwonił na infolinię 30 stycznia, 1, 8, i 21 lutego 2018 roku. Wysłał także w tym przedmiocie wiadomości e-mail – 31 stycznia oraz 8, 14 i 21 lutego 2018 roku. Finalnie strona powodowa otrzymała kosztorys 21 lutego 2018 roku. /korespondencja k. 9-11/

Zgodnie z kalkulacją naprawy pojazdu sporządzoną przez pozwanego koszt naprawy został oszacowany na kwotę 31.286,27 zł. Zastosowano w nim stawkę 65 zł/rbg oraz części klasy O,P,Q. /kalkulacja naprawy k. 13-15/

Decyzją z 2 marca 2018 roku pozwany przyznał na rzecz powoda 31.286,27 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu. /akta szkody k. 62/

We wiadomości e-mail z 5 marca 2018 roku powód wskazał, że nie zgadza się ze sporządzoną wyceną z uwagi na bezzasadne użycie w nim cen nieoryginalnych części zamiennych oraz fakt, że część zastosowanych w nim części nie nadaje się do jego pojazdu. /e-mail k. 16/

W wykonanym na zlecenie powoda kosztorysie koszt naprawy przedmiotowego pojazdu został określony na kwotę 40.445,22 zł. Uwzględniono w niej użycie oryginalnych elementów zamiennych opatrzonych logo producenta oraz stawkę 90 zł/rbg. Koszt sporządzenia opinii wynosił 250 zł. /ocena k. 17-20, faktura VAT k. 21/

11 marca 2018 roku powód przesłał pozwanemu kosztorys wraz z rachunkiem, wzywając go do ustosunkowania się w sprawie. 14 marca 2018 roku natomiast powód wezwał ubezpieczyciela do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. /e-mail k. 25, 25v/

Na mocy decyzji z 28 marca 2018 roku pozwany przyznał na rzecz powoda 2.720 zł tytułem zwrotu najmu pojazdu zastępczego, odmawiając spełnienia świadczeń w pozostałym zakresie. Pozwany uznał za zasadny 17-dniowy okres najmu pojazdu. /decyzje k. 27,28/

Powód samodzielnie naprawiał swój samochód. Po dokonaniu naprawy powód wykonał badanie techniczne pojazdu 17 kwietnia 2018, po którego okazaniu został mu zwrócony dowód rejestracyjny. /zaświadczenie k. 24, przesłuchanie powoda k. 206/

Pismem z 11 czerwca 2018 roku, doręczonym 16 czerwca, powód wezwał pozwanego do zapłaty: 9.158,95 zł zwrotu kosztów naprawy pojazdu i 5670 zł zwrotu kosztu najmu pojazdu zastępczego. W odpowiedzi pozwany odmówił zmiany stanowiska. /wezwanie k. 30-32, potwierdzenie odbioru k. 33v, odpowiedź k. 34/

21 grudnia 2018 roku powód zbył przedmiotowy pojazd na rzecz P. S. za kwotę 39.500 zł. /umowa k. 107/

Rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosił 31.045,05 zł brutto. Celem przywrócenia pojazdu do stanu przed kolizji, uwzględniając stan pojazdu sprzed wypadku, jego wiek oraz charakter uszkodzonych części zasadne było zastosowanie nowych nieoryginalnych części zamiennych (P, Q) Przyjęta stawka za roboczogodzinę 90 zł jest odpowiednia dla cen obowiązujących w nieautoryzowanych serwisach naprawczych w województwie (...) w pierwszej połowie 2018 roku. / opinia biegłego K. W. k. 115- 129, opinia uzupełniająca k. 180-183/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Jako, że osią sporu pozostawał rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu a obie strony przedstawiły odmienne kosztorysy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Sporządzona przez biegłego opinia została uznana przez Sąd za wiarygodną i profesjonalną. Opinia została zakwestionowana przez stronę powodową, jednakże po sporządzeniu opinii uzupełniającej wszelkie wątpliwości zostały w ocenie Sądu rozwiane. Sąd zgodził się z wnioskami biegłego w całości i przyjął je za swoje.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W przedmiotowym postępowaniu poza sporem pozostawało, iż w 17 stycznia 2018 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego nastąpiło uszkodzenie pojazdu należącego do powoda. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 t. j.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Okoliczność uszkodzenia pojazdu należącego do poszkodowanego jest bezpośrednim następstwem zdarzenia objętego umową. W takiej sytuacji nie powinien budzić wątpliwość fakt stosowania w tym przypadku w/w przepisów. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy.

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć o doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przez wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 par. 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, traktowane jest jako normalne następstwo zdarzenia, z którym związane jest wyrządzenie szkody.

Jak zauważa powołany biegły sądowy w swojej opinii, w przedmiotowej sprawie użycie nieoryginalnych części zamiennych jest zasadne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Z uwagi na stan techniczny pojazd sprzed szkody, jego wiek i wielość poprzednich kolizji właściwe jest stwierdzenie, że pojazd był mocno wyeksploatowany, a użycie przy naprawie nowych oryginalnych części zamiennych zmierzałoby do znacznego podniesienia jego wartości w stosunku do stanu sprzed szkody. Jak wskazał biegły, rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosił 31.045,05 zł – mniej, niż zostało z tego tytułu wypłacone przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego. Sąd uznał zatem, że określona przez pozwanego kwota odszkodowania tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu pokryła w całości rzeczywisty koszt naprawy. Powództwo w tym zakresie podlegało zatem oddaleniu w całości.

Sąd uznał za zasadne w całości żądanie przez powoda kwoty 250 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej wyceny naprawy pojazdu. Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. Uchwała Sądu Najwyższego z 18 maja 2004 r. III CZP 24/04). Na gruncie niniejszej sprawy powód miał pełne prawo do kwestionowania sporządzonej przez pozwanego wyceny – jak bowiem wynika z okoliczności sprawy, także pozwany pomylił się w swojej wycenie, choć w innym zakresie niż wskazywał to powód. Powód był zatem legitymowanych do

zlecenia, jak i poniesienia kosztów, prywatnej wyceny. Bez jej uzyskania bowiem nie wiedziałby, jakiej orientacyjnie kwoty może dochodzić na drodze sądowej.

Powództwo w zakresie zwrotu niepokrytych kosztów najmu pojazdu zastępczego podlegało uwzględnieniu w całości.

W myśl art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. § 2 omawianego przepisu przewiduje także odpowiedzialność sprawcy za straty, które poszkodowany poniósł (*damnum emergens*), oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*).

Utrata możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z pojazdu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c. i rodzi obowiązek wypłaty odszkodowania wówczas, gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało poniesienia określonych kosztów. Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego nie służącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (por. uchwała SN z 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, Lex 1011468). Korzystanie z samochodu stało się przy obecnym stanie rozwoju stosunków społecznych i gospodarczych standardem cywilizacyjnym. Możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego ma umożliwić poszkodowanemu zachowanie takiego standardu życia codziennego, jak gdyby wypadek nie miał miejsca. Szkodą majątkową podlegającą naprawieniu są wydatki poniesione przez poszkodowanego w okresie naprawy pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego samochodu, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, że 56 dni wynajmu pojazdu zastępczego było w niniejszej sprawie okresem zasadnym. Sąd przychylił się do stanowiska powoda, że zasadnym było poczekanie z dokonaniem naprawy pojazdu do otrzymania od pozwanego odszkodowania. Z uwagi na rozległość uszkodzeń w niniejszej sprawie istniała możliwość wystąpienia szkody całkowitej, co tego zostało wskazanego przez biegłego w jednym z wariantów wycień szkody. W takiej sytuacji dokonywanie naprawy pojazdu byłoby całkowicie nieopłacalne. Powód zatem miał prawo poczekać, aż otrzyma od pozwanego kosztorys szkody. Oględziny pojazdu odbyły się już 22 stycznia 2018 roku, zatem kosztorys winien być sporządzony niedługo po tym. Już od 30 stycznia powód kontaktował się z ubezpieczycielem w kwestii przesłania kosztorysu, nie otrzymał do jednak przez prawie miesiąc – dopiero 21 lutego 2018 roku. Decyzja w przedmiocie odszkodowania została wydana dopiero 2 marca 2018 roku. W świetle wątpliwości powoda co do kosztorysu Sąd uznał, że był on uprawniony do rozpoczęcia naprawy pojazdu dopiero po otrzymaniu od pozwanego odszkodowania. 17 dni okresu naprawy było natomiast między stronami bezsporne. W zaistniałym stanie faktycznym Sąd uznał zatem, że ze względu na rażący brak współpracy ubezpieczyciela istotnie celowym okresem wynajmu pojazdu zastępczego było 56 dni i uwzględnił żądanie powoda w tym zakresie w całości, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.760 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. W zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia od dnia następnego od wydania decyzji jedynie częściowo uwzględniającej żądanie powoda w tym zakresie (28.03.18). W zakresie należnych odsetek od kwoty 250 zł Sąd orzekł natomiast zgodnie z wnioskiem powoda, licząc należne odsetki od dnia następującego po doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu (5.10.2018).

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego rozdziału kosztów. Strona powodowa wygrała sprawę w 60%, jest zatem obowiązana do pokrycia 40% kosztów procesu.

Na koszty procesu powoda, w łącznej wysokości 3.668 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 551 zł, wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 700 zł, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 2.400 zł i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany wydatkował natomiast kwotę 2.417

zł kosztów zastępstwa procesowego. Zgodnie zatem ze stosunkowym rozdziałem kosztów 60:40 Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.049,75 zł.

Z uwagi na wydatkowane tymczasowo przez Skarb Państwa na potrzeby niniejszej sprawy kwoty 1061,47 zł Sąd, zgodnie z art. 113 ust. 1 uksc, nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 583,81 zł, natomiast należną od powoda kwotę 477,66 zł Sąd nakazał ściągnąć z zasądzonego w niniejszej sprawie na jego rzecz roszczenia.